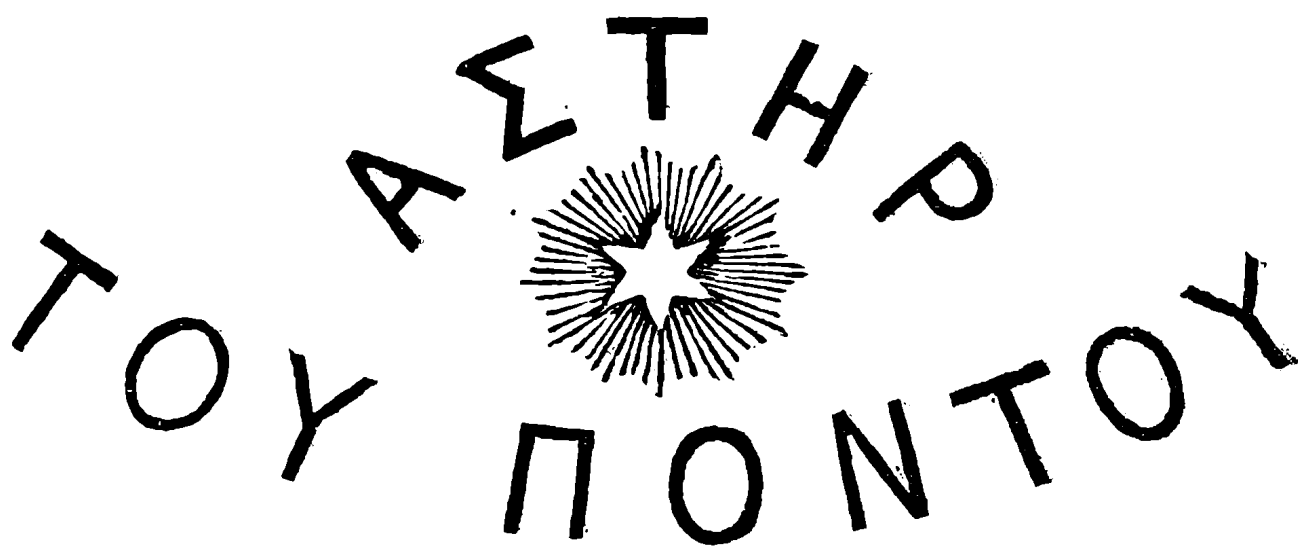

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποστέλλων τοὺς μαθητάς αὐτοῦ εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου παρήγγειλεν αὐτοῖς τάδε· «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ὁμολογεῖ καὶ κηρύττει τὸν Θεὸν τρισυπόστατον, Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καὶ ἀχώριστον. Καλοῦσι δὲ τὰς τρεῖς ταύτας ὑποστάσεις τῆς θεότητος οἱ θεολογοῦντες καὶ πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ δὲ σχέσις τοῦ μὲν δευτέρου προσώπου πρὸς τὸ πρῶτον, ἥτοι τὸν Πατέρα, παρίσταται διὰ τῆς

γεννήσεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ Πατρὸς, τοῦ δὲ τρίτου πρὸς τὸ πρῶτον διὰ τῆς ἐκπορεύσεως αὐτοῦ ἐκ τοῦ Πατρὸς· Ὡστε ὁ Πατὴρ εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ἀλλ' ὅμως οὐδέποτε ὁ Πατὴρ ὑπῆρξεν ἄνευ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλ' αἰεὶ ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ὑπῆρχον καὶ ὑπάρχουσι καὶ ὑπάρξουσι καὶ ἐν παντὶ καὶ πάντοτε συνεργοῦσι καὶ συμπράττουσι, καὶ δέον ἐπομένως καὶ νὰ συμπροσκυνῶνται καὶ νὰ συνδοξάζωνται. Τῷ ὄντι κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν εἰς τε τὴν δημιουργίαν τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος συνέπραξαν καὶ συνετέλεσαν, καὶ εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν καὶ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου γένδους ἐκ τῆς ἁμαρτίας ὡσαύτως καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος συνετέλεσαν καὶ συνήρ-

γησαν· καὶ τέλος καὶ εἰς τὴν ὁδὴ-
 γίαν καὶ κατεύθυνσιν τῶν ἀνθρώπων
 καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου εἰς τὸν
 προορισμὸν αὐτῶν συμπράττουσι καὶ
 συνεργοῦσι καὶ τὰ τρία πρόσωπα τῆς
 Ἀγίας Τριάδος. Ἀλλ' ἐν μὲν τῇ ἀ-
 π' ἀρχῆς δημιουργίᾳ τοῦ κόσμου ἐμ-
 φαντικωτέρα παρίσταται ἡ ἐνέργεια
 τοῦ πρώτου προσώπου τῆς Ἀγίας
 Τριάδος, ἐν δὲ τῇ ἀπολυτρώσει καὶ
 σωτηρίᾳ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ
 τῆς ἁμαρτίας παρίσταται ἐμφαντι-
 κωτέρα ἡ ἐνέργεια τοῦ δευτέρου προ-
 σώπου τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἐν δὲ τῇ
 ὁδηγίᾳ καὶ διευθύνσει τῶν ἀνθρώ-
 πων καὶ τοῦ κόσμου εἰς τὸν προορι-
 σμὸν αὐτῶν ἐμφαντικωτέρα παρίστα-
 ται ἡ ἐνέργεια τοῦ τρίτου προσώπου
 τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἥτοι τοῦ Ἁγίου
 Πνεύματος. Τοῦτο δ' ἐδίδαξεν ἡμᾶς
 αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρι-
 στὸς εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἀποστόλους
 αὐτοῦ· «Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν πα-
 ρ' ὑμῖν μένων· ὁ δὲ Παράκλητος, τὸ
 Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὃ πέμψει ὁ Πατὴρ
 ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος διδάξει ὑ-
 μᾶς πάντα καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάν-
 τα ἃ εἶπον ὑμῖν»· καὶ «Ἔτι πολλὰ
 ἔχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε
 βαστάζειν ἄρτι· ὅταν δὲ ἔλθῃ ἐκεῖ-
 νος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγή-
 σει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν».
 Ἐὰν δηλαδὴ παρομοιάσωμεν τὴν ἀν-
 θρωπότητα μὲ ἀποπλανηθέντα ὁδοι-
 πόρον καὶ ἐκ τῆς ἀποπλανήσεως εἰς
 κρημνὸν ἢ βάραθρον κρημνισθέντα, τὸ

δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἀγίας Τρι-
 άδος εἶναι ὁ Σωτὴρ ὁ καταβάς εἰς τὸν
 κρημνὸν καὶ ἀναβιβάσας τὸν πεπτω-
 κότα εἰς τὸ σημεῖον, ἐξ οὗ ἀπεπλα-
 νήθη, τὸ δὲ τρίτον πρόσωπον τῆς Ἀ-
 γίας Τριάδος, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, εἶ-
 ναι ὁ χειραγὸς καὶ ὁδηγὸς εἰς τὸ τέρ-
 μα τῆς ὁδοῦ, ἐξ ἧς ὁ ὁδοιπὸρος ἀπε-
 πλανήθη. Τὴν χειραγωγίαν δὲ καὶ
 ὁδηγίαν ταύτην παρέχει ἡμῖν τὸ Ἅ-
 γιον Πνεῦμα φωτίζον τὸν νοῦν καὶ ἁ-
 γιάζον τὴν καρδίαν ἡμῶν. Τὰ δ' ἐκ
 τοῦ φωτισμοῦ τῆς διανοίας καὶ ἐκ τοῦ
 ἁγιασμοῦ τῆς καρδίας ἡμῶν προκύ-
 πτοντα ἡμῖν ἀγαθὰ ὡς δῶρα τοῦ Ἁ-
 γίου Πνεύματος ὀνομάζονται δωρεὰ
 ἢ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
 καὶ ἀπαριθμοῦνται ἑπτὰ, τὰ ἐξῆς·
 α.) πνεῦμα φόβου Θεοῦ, β.) πνεῦμα
 γνώσεως, γ.) πνεῦμα ἰσχύος, δ.)
 πνεῦμα βουλήs, ε.) πνεῦμα συνέσε-
 ως, ς.) πνεῦμα σοφίας καὶ ζ.)
 πνεῦμα Κυρίου. Οἱ δὲ ἐκ τούτων τῶν
 χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
 παραγόμενοι καρποί, κατὰ τὴν δι-
 δασκαλίαν τοῦ Ἀποστόλου, εἶναι οἱ
 ἐξῆς· «ἀγάπη, χαρὰ, εἰρή-
 νη, μακροθυμία, χρηστό-
 τηs, ἀγαθοσύνη, πίστις,
 πραότης, ἐγκράτεια.»

Θ. Γ.

ΦΥΣΙΚΑ

Περὶ τῆς δημιουργίας τοῦ Παντός.

(Συνέχεια)

Εἶδομεν ὅτι εἰς τὸ ἄπειρον διάστημα ἐσχηματίσθησαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διάφορα ρεύματα ὀμιχλώδη συνιστάμενα ἀπὸ σφαιρίδια ὕλης παμμέγιστα, καὶ ὅτι εἰς ἕκαστον ρεῦμα ἐσχηματίσθησαν τέσσαρες τοῦλάχιστον τάξεις σφαιρῶν, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ὅλαι εἰς ὑγρὰν καὶ διάπυρον κατάστασιν.

Αἱ σφαῖραι αὗται, σχηματιζόμεναι κατ' ἀρχὰς μικραὶ, ἐμεγάλονον ἔλκονεν· διότι ὅλονεν προσεκολλᾶτο ἐπάνω εἰς αὐτάς νέα ὕλη ἐκ τῆς πέριξ ὀμιχλώδους ὕλης. Προσεκολλῶντο δὲ εἰς τὰς σφαῖρας ταύτας τὰ σφαιρίδια τῆς πέριξ ἀερώδους ἢ ὀμιχλώδους ὕλης, διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν ἤρχοντο εἰς ἐπαφήν μὲ τὴν ὑγρὰν μᾶζαν τῶν σφαιρῶν, ἀφ' ἐτέρου δὲ αἱ σφαῖραι αὗται εἴλκον πρὸς ἑαυτάς τὰ σφαιρίδια ἐκεῖνα· ἡ δὲ ἐλκτική αὐτῇ δύναμις τῶν σφαιρῶν ἐγένετο τόσον μεγαλιτέρα, ὅσον περισσότερον ἠύξανον αὗται κατ' ὄγκον.

σφαῖραν ἔμεινεν ἀκόμῃ ὀμιχλώδης ὕλη ἀρκετὴ, ἡ ὁποία δὲν προσεκολλήθη πλέον εἰς τὴν σφαῖραν, ἀλλὰ περιεκάλυπτεν αὐτὴν πανταχόθεν, ἐκτεινομένη εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν· τὸ ὀμιχλώδες δὲ τοῦτο περικάλυμμα τῶν σφαιρῶν ἀπετέλει τὴν λεγομένην ἀτμόσφαιραν αὐτῶν.

Αἱ σφαῖραι ἐκεῖναι, ἀφ' οὗτος ἤρχισαν νὰ σχηματίζωνται ἕως οὗτος ἐμεγάλωσαν τόσον, ὥστε ἡραιώθη πάρα πολὺ ἢ ἐν τῷ διαστήματι ὕλη καὶ περὶ αὐτάς μόνον ἔμεινεν ὀμιχλώδες περικάλυμμα, ἕως τότε εὐρίσκοντο εἰς ὑγρὰν καὶ διάπυρον κατάστασιν. Ἦσαν ὡς χαλκὸς τετηγμένος, ὅστις εἶνε ρευστὸς καὶ ἐρυθρὸς καὶ καυστικώτατος. Τοιαῦται ἦσαν αἱ σφαῖραι ἐκεῖναι, περικυκλούμεναι μὲ φλόγας καὶ ἐκπέμπουσαι φῶς καὶ θερμότητα μεγάλην. Τοιαῦται σφαῖραι εἶνε μέχρι σήμερον οἱ ἀπλανεῖς λεγόμενοι ἀστέρες, οἱ ὁποῖοι φαίνονται εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐν οἷς καὶ ὁ ἰδικὸς μας ἥλιος. Εἰς ταύτην λοιπὸν τὴν κατάστασιν εὐρίσκονται μέχρι σήμερον αἱ δύο πρῶται τάξεις τῶν ὑγρῶν σφαιρῶν, αἱ ὁποῖαι ἐσχηματί-

τὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφάνειαν καὶ νὰ σχηματίζωσι στερεὸν φλοιόν. Ἐπειδὴ τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὑγρὸν εἴλκετο πρὸς τὸ κέντρον τῆς σφαίρας διὰ τὴν βαρύτητα αὐτῆς, καὶ ἐπειδὴ ἡ περίξ ἀτμόσφαιρα ἐλκομένη καὶ αὕτῃ ἐπείξε τὴν ἐπιφάνειαν τῆς σφαίρας, ἤρχισε τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὑγρὸν νὰ μὴ διαταράσσεται τόσον πολὺ καὶ ἐπομένως ἤρχισε νὰ ἐλαττοῦται ἡ μεγάλη αὐτοῦ θερμότης. Εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῆς θερμότητος τοῦ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ὑγροῦ συνετέλεσε καὶ τοῦτο, ὅτι εἰς μὲν τὴν περίξ ἀτμόσφαιραν δὲν εἶχον μείνει πολλαὶ ὕλαι τοιαῦται, ὥστε προστριβόμεναι νὰ παράγωσι θερμότητα καὶ νὰ διατηρῶσι καὶ αὗται τὴν θερμότητα τῆς ἐπιφανείας τῆς σφαίρας, αἱ δὲ λοιπαὶ ὑγραὶ σφαῖραι εὗρισκοντο εἰς μεγάλας ἀποστάσεις καὶ δὲν ἤδύνατο ἡ θερμότης αὐτῶν νὰ θερμαίνῃ πολὺ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς σφαίρας ἐκείνης. Ἦρχισε λοιπὸν ὁ ἐξωτερικὸς φλοιὸς ἐκάστης ὑγρᾶς σφαίρας νὰ ψυχραίνεται, καὶ ψυχραίνόμενος νὰ γίνεται στερεός· ὁλονὲν δὲ ὁ στερεὸς ἐκεῖνος φλοιὸς ἐγένετο παχύτερος. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ νομίσωμεν ὅτι ἡ στερεοποίησις τοῦ φλοιοῦ ἐκάστης ὑγρᾶς σφαίρας ἐγένετο ἡσύχως καὶ ἄνευ διαταράξεως. Ἐξ ἐναντίας ἐνῶ ἤρχιζε μέρος τις τοῦ ἐξωτερικοῦ φλοιοῦ νὰ στερεοποιῇται, ἔξαφνα ἡ ὑποκάτω καὶ περίξ ὑγρὰ μᾶζα ἐβράζε καὶ διαταράσσετο καὶ ἔτῃκε πάλιν τὸ στε-

ρεὸν ἐκεῖνο μέρος τοῦ φλοιοῦ. Τοῦτο συνέβαινε κατ' ἀρχῆς συχνότατα, προϋόντος δὲ τοῦ χρόνου σπανιώτερον. Τὸ ψυχραίνόμενον ἐκάστοτε μέρος τοῦ φλοιοῦ ἐγένετο παχύτερον καὶ τότε ὁ ἀναβρασμὸς τῆς ὑποκάτω ὑγρᾶς ὕλης ἐκίνει μὲν καὶ ἐθραυε καὶ συνετάραττε καὶ μετέθετε τὰ στερεὰ τεμάχια, δὲν ἤδύνατο ὁμως νὰ τῆξῃ πάλιν ὁλόκληρον τὸν στερεὸν ὄγκον αὐτῶν. Ἐξ αἰτίας τούτου λοιπὸν ἀφ' ἐνὸς μὲν ὁ στερεὸς φλοιὸς τῶν σφαιρῶν τούτων ἐγένετο ὁλονὲν παχύτερος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἐπιφάνεια αὐτῶν ἐγένετο ἀνώμαλος, σχηματίζουσα ὑψώματα καὶ ταπεινώματα μεγάλα καὶ μικρά.

Εἶπομεν ὅτι περίξ τῶν σφαιρῶν τούτων ὑπάρχει ἀκόμη συσσωρευμένη εἰς ἀρκετὸν πάχος ὁμιχλώδης ὕλη πυκνὴ, ἡ ἀτμόσφαιρα αὐτῶν. Τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἀτμοσφαίρας ταύτης συνίστατο ἀπὸ ἀτμοῦς ὕδατος, οἱ ὅποιοι ὡς θερμαίνόμενοι ὑπερβολικῶς καὶ καθιστάμενοι λεπτότατοι καὶ ἐπομένως ἐλαφρότατοι, ἔμειναν ὀπίσω ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀτμοῦς, οἱ ὅποιοι ὡς βαρυτέρας ὕλης ἐπλησίασαν εἰς τὴν σφαῖραν καὶ ἐκολλήθησαν ἐπ' αὐτῆς, κατὰ τοὺς περὶ ἰσορροπίας τῶν ἀερίων νόμους. Ὅτε λοιπὸν ἐψυχράνθη ὁ ἐξωτερικὸς φλοιὸς τῶν σφαιρῶν καὶ ἐστερεοποιήθη, ἤρχισαν οἱ περίξ ἀτμοὶ τοῦ ὕδατος νὰ ψυχραίνωνται καὶ αὐτοὶ, καὶ ψυχραίνόμενοι νὰ συνενδύωνται καὶ νὰ ἀποτελῶσι

σταγόνας, αἱ ὁποῖαι, ὡς βαρύτεραι ἤδη, ἐλκόμεναι ὑπὸ τῶν σφαιρῶν κατέπιπτον ἐπ' αὐτῶν ὡς βροχή· τόσον δὲ περισσότερον κατέπιπτον οἱ ἄτμοι, συμπυκνούμενοι εἰς σταγόνας βροχῆς, ὅσον περισσότερον ἐψυχραίνετο ὁ ἐξωτερικὸς φλοιὸς τῶν σφαιρῶν, στερεοποιούμενος εἰς μεγαλότερον προϊόντος τοῦ χρόνου βάθος. Τὸ ἄφθονον ὕδωρ τῆς βροχῆς ταύτης κατέρρεεν ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα μέρη τῆς ἐπιφανείας τῶν σφαιρῶν εἰς τὰ βαθύτερα καὶ ἐσχημάτισεν ἐπ' αὐτῆς ἐκτάσεις ὕδατος, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο ὁλονὲν μεγαλότεραι. Τοιουτοτρόπως ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατέπεσαν οἱ πλεῖστοι ἄτμοι τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ ἐσχημάτισαν ἐπὶ τῶν σφαιρῶν θαλάσσας. Ἄλλ' ἀφοῦ κατέπεσε τὸ πλεῖστον ὕδωρ, πάλιν ἔμεινεν ὀλόγουρα εἰς τὰς σφαίρας καὶ ἄλλη ὕλη, ἡ ὁποία δὲν εἶνε μὲν πλέον τόσον πυκνὴ, ὅσον πρότερον, εἶνε ὅμως πολὺ πυκνοτέρα τοῦ αἰθέρος. Ἡ ὕλη αὕτη, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἤδη τὴν ἀτμόσφαιραν τῶν σφαιρῶν τούτων, ὀνομάζεται ἀήρ.

Ὅτι εἴπομεν περὶ τῶν σφαιρῶν τῶν δύο τελευταίων τάξεων ἐκάστου ἀρχικοῦ ρεύματος, συνέβη εἰς τὴν Γῆν, καθὼς καὶ εἰς τὴν Σελήνην· τὸ αὐτὸ δὲ συνέβη καὶ εἰς πάντα τοὺς πλανήτας καὶ τοὺς δορυφόρους αὐτῶν.

Ἐπάνω δὲ εἰς τὴν σφαῖραν τῆς Γῆς ταύτης, ἀφοῦ ἐψυχράνθη ὁ φλοιὸς αὐτῆς εἰς ἀρκετὸν πᾶχος καὶ ἐσχηματίσθησαν καὶ αἱ θάλασσαι, ἡρχι-

σαν νὰ φυτρώνουν τὰ φυτὰ, καὶ τελευταῖον ἐπλάσθησαν καὶ τὰ ζῶα καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Γῆ οὐδὲν διαφέρει ἀπὸ τοὺς λοιποὺς πλανήτας καὶ τοὺς δορυφόρους αὐτῶν, εὐλόγως δυνάμεθα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν πλανητῶν καὶ τῶν δορυφόρων ὑπάρχουσι καὶ φυτὰ καὶ ζῶα, καὶ ἄνθρωποι ἴσως· διότι δὲν δικαιοῦμεθα νὰ εἴμεθα τόσον ἐγωῖσται, ὥστε νὰ νομίζωμεν ὅτι μόνον ἐπὶ τῆς Γῆς ἔπλασεν ὁ Θεὸς ἀνθρώπους, ἀφοῦ ἡδύνατο βεβαίως νὰ πλάσῃ τοιούτους καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν πλανητῶν καὶ ἀφοῦ ὁμολογοῦμεν ὅτι εἴμεθα τὸ ἄριστον τῶν πλασμάτων του καὶ ὅτι δι' ἡμᾶς ἔπλασε τὸν κόσμον, τὴν Γῆν ταύτην καὶ τὰ ἐπ' αὐτῆς. Μήπως δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλοι τόσοι κόσμοι, ἄλλοι ἄπειροι πλανῆται, τὰ ἀγαθὰ τῶν ὀπίστων δὲν ἀπολαύομεν ἡμεῖς; Ἀλλὰ βεβαίως τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα καὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν διαφόρων πλανητῶν διαφέρουν ἀλλήλων καὶ τῶν ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀφοῦ καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς Γῆς πολλὰ διαφροαὶ ὑπάρχουσι μεταξὺ πάντων τούτων.

Οὕτως ἐσχηματίσθη ὁ κόσμος. Εἰς ἕκαστον ἀρχικὸν ρεῦμα ὕλης ἐσχηματίσθη σύστημα ἀπείρων σφαιρῶν. Εἰς ἡλίου κεντρικὸς, ἄλλοι πάμπολλοι ἡλιοι περὶ αὐτὸν, περὶ ἕκαστον δὲ τῶν παμπόλλων τούτων ἡλίων πάμπολλοι πλανῆται, καὶ περὶ ἕκαστον πλανήτην εἰς ἡ περισσότεροι δο-

ρυφόροι ἢ καὶ οὐδεῖς. Ὁ κεντρικὸς ἥλιος εἶνε μέγιστος, κατὰ πολὺ μεγαλύτερος τοῦ συνόλου τῶν περίξ ἡλίων μετὰ τῶν πλανητῶν καὶ τῶν δορυφόρων αὐτῶν, συγκρατῶν πάντας αὐτοὺς ὁλόγυρά του. Ἐκαστος δὲ τῶν περίξ ἡλίων εἶνε μεγαλύτερος τοῦ συνόλου τῶν περὶ αὐτὸν κινουμένων πλανητῶν καὶ τῶν δορυφόρων αὐτῶν. Ἐκαστος τέλος πλανήτης εἶνε μεγαλύτερος τοῦ συνόλου τῶν περὶ αὐτὸν κινουμένων δορυφόρων.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

I. II.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἰδιωτικὸς βίος τῶν ἀρχαίων

Ἑλλήνων (Συνέχ.)

Περὶ τῶν παιδιῶν τῶν ἀρχαίων.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὑπῆρχον πολλαὶ παιδιαί· ἐκ τούτων δὲ ἀξιολογώτεραι εἶνε αἱ ἑξῆς.

α'.) Ἡ διελκυστίνδα. Αὕτη ἐπαίξετο τοιοῦτοτρόπως. Ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐσύρετο γραμμὴ· ἐκατέρωθεν δὲ ταύτης ἴσταντο δύο ἴσαι μερίδες παιδῶν, οἵτινες συγκεκρατοῦντο διὰ τῶν χειρῶν. Εἴλκον δὲ ἀλλήλους αἱ δύο μερίδες· ὁποτέρα δὲ αὐτῶν κατῴρθωνε νὰ προσελκύσῃ πρὸς ἑαυτὴν ὑπεράνω τῆς γραμμῆς τὴν ἑτέραν ἐνίκα. Ἐνίοτε, ὡς ἡ παιδιὰ αὕτη ἐγένετο

καὶ ἄλλως· ἔστρεφον οἱ παῖδες τὰ νῶτα πρὸς ἀλλήλους καὶ ὀπισθεν διὰ τῶν χειρῶν περιπλεκόμενοι εἴλκον ἀλλήλους.

β'.) Τὸ διὰ σχοινίου ἀναρριχᾶσθαι. Ἡ παιδιὰ αὕτη ἐγένετο ὡς ἑξῆς. Ἀνηρτᾶτο ἀρκετὰπαχὺ σχοινίον ἐκ τινος δοκοῦ ἢ δένδρου· εἰς δὲ τὸ σχοινίον τοῦτο ἀνερρίπτοντο οἱ παῖδες, διὰ τῶν χειρῶν μόνον ἀναρριχώμενοι καὶ τὸ σῶμα αὐτῶν ὀρθιον διατηροῦντες. Ὅστις δὲ τῶν παίδων διὰ τῆς τοιαύτης ἀναρριχῆσεως ἐφθάνεν εἰς ὑψηλότερον μέρος τοῦ σχοινίου ἐνίκα.

γ'.) Ἡ κυνδάλη ἢ ὁ κυνδαλισμός. Ἡ παιδιὰ αὕτη ἐπαίξετο διὰ πασσάλων. Ἐκαστος δὲ τῶν παιδῶν ἔχων πασσάλους, ἔρριπτεν αὐτοὺς εἰς λάκκον κάθυγρον ἐπὶ σκοπῶ νὰ ἐμπήξῃ ἓνα ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν γῆν. Ἀφ' οὗ δὲ κατῴρθωνεν εἰς τῶν παιδῶν νὰ ἐμπήξῃ εἰς τὸν λάκκον τὸν ἑαυτοῦ πάσσαλον, οἱ ἄλλοι παῖδες προσεπάθουν νὰ ρίψωσι τὸν ἐμπαγέντα πάσσαλον πλήττοντες αὐτὸν κατὰ τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν ἰδικῶν των πασσάλων· ἐνίκα δὲ ὅστις κατῴρθωνε τελευταῖον νὰ ἐπικρούσῃ πάντας τοὺς προεμπαγέντας πασσάλους καὶ νὰ ἐμπήξῃ αὐτὸς τελευταῖον τὸν ἰδικόν του πάσσαλον. Λέγεται δ' ὅτι ἐκ τῆς παιδιᾶς ταύτης προέκυψε καὶ ἡ παροιμία:

« Πάσσαλος πατσάλῳ ἐκκρούεται ».

δ'.) Ὁ ἐφεδρισμός. Οὕτως

ὠνομάζετο ἡ παιδιὰ, δι' ἧς οἱ παῖδες προσεπάθουν διὰ λίθων ἢ σφαιρῶν ν' ἀνατρέψωσι μίαν κέραμον ἢ πλακιδίῃ λίθον, ἱστάμενον εἰς ἀρκετὴν ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν· ὁ νικητὴς ἐν τῇ παιδιᾷ ταύτῃ καθήμενος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ συμπαίκτηρός του, ἐφέρετο μέχρι τοῦ ἀνατραπέντος λίθου, ὅστις δι' αὐτὸ ἐλέγετο καὶ δίορος.

ε'.) Ἡ χυτρίνδα, ἣτις ἐπαίζετο οὕτως. Εἷς ἐκ τῶν παιδῶν ἐκάθητο ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἐλέγετο χύτρα· οἱ δ' ἄλλοι περιτρέχοντες ἔτυπτον αὐτόν· οὗτος δ' ἐπροσπάθει νὰ συλλάβῃ ἓνα ἐξ αὐτῶν. Ὁ δὲ συλλαμβανόμενος ἐκάθητο χύτρα.

ς'.) Ἡ σχοινοφιλίνδα. Τὴν παιδιὰν ταύτην ἔπαιζον ὡς ἐξῆς. Πολλοὶ συμπαίκτορες ἐκάθηντο κύκλῳ, εἷς δὲ ἔχων σχοινίον, καὶ περίξ τῶν καθημένων περιφερόμενος, ὅπισθεν ἑνὸς τούτων κρυφά ἔθετε τὸ σχοινίον, ἐν ᾧ ἐκεῖνοι διὰ τῶν χειρῶν προσεπάθουν νὰ καταλάβωσι τοῦτο. Καὶ ἂν μὲν ἐκεῖνος, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ἐτίθετο τὸ σχοινίον, δὲν κατελάμβανε τοῦτο μέχρι τῆς πρὸς τὸ μέρος αὐτοῦ ἐπανόδου τοῦ περιφερομένου, ἐτύπτετο ὑπ' αὐτοῦ ἐγειρόμενος ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ περιτρέχων ἅπαξ τὸν κύκλον τῶν περικαθημένων συμπαικτόρων· ἂν δὲ ἤτθανετο, ὅτι ἐτέθη ὅπισθεν αὐτοῦ τὸ σχοινίον, λαμβάνων αὐτὸ καὶ ἐγειρόμενος κατεδίωκε τύπτων τὸν κρύψαντα τὸ σχοινίον, μέχρις οὗ ἐκεῖνος κατελάμβανε τὴν κενωθεῖσαν θέσιν.

ζ'.) Ἡ τρόπα. Ἐσχηματίζετο λάκκος· εἰς τοῦτον δὲ προσεπάθουν οἱ παίζοντες νὰ ἐμβάλωσιν ἀστραγάλους ἢ λιθίδια ἢ βαλάνους.

η'.) Ἡ στρεπτίνδα. Ἡ παιδιὰ αὕτη συνίστατο εἰς τὸ νὰ στρέψωσι κατακείμενόν τι νόμισμα ἢ ὀστρακὸν δι' ἄλλου ὀστράκου ἢ νομίσματος, ὅπερ ἔρριπτον ἐπ' ἐκεῖνο.

θ'.) Ὁ ἐποστρακίσμός. Οὕτως ἐλέγετο τὸ ῥίπτειν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ποταμῶν ὀστρακὰ ἢ πλατέα λιθίδια με τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἐπιτρέχωσι ταῦτα καὶ πηδῶσιν ἐπὶ τοῦ ὕδατος ὅσον τὸ δυνατόν πλεονάκις πρὶν καταβυθισθῶσιν. Οὗτινος δὲ τὸ λιθίδιον ἔκαμνε τὰ περισσότερα πηδήματα, ἐκεῖνος ἐνίκα.

ι'.) Ὁ τροχός. Ἡ παιδιὰ αὕτη ἐγίνετο διὰ τροχοῦ ξυλίνου ἢ μεταλλίνου, δν οἱ παίζοντες ἔτυπτον δι' ἐλατῆρος μετ' ὅσον, ὥστε νὰ περιτρέχῃ ταχέως χωρὶς νὰ πέσῃ. Ἡ παιδιὰ αὕτη ἐλέγετο καὶ κρικηλασία.

Θ. Γ.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

† Ποντικὰ παραμύθια.

13. Ὁ Βροθακίτσ.

(Τραπεζίς)

Ἐπῆεν ἐπῆεν ἔτον εἷνας γέρος κ' εἷνας γραῖα. Ἐσαν φτωχοὶ καὶ παιζο-

λεμμέν¹, καὶ παιδὶν πα κ' εἶχαν. Ἐ-
ναν ἡμέραν ἐπῆεν ὁ γέρον σσ' ὀρμάν
νὰ κόφτ ξύλα. Ἄρ ἐποῖκεν τὸ γομάρν
ἀτ, καὶ σίτ ἐφορτούτουν ἀτο, πέρλεαν
πὶρ² ἐβάρυνεν. Ὁ μαῦρον ὁ γέρον ἐ-
νούνησεν: «Ντὸ βαρὺν ἐν ἀοῦτο τὸ γο-
μάρ;» Ντό νὰ ῥτάει; Γογγυχτὰ γογ-
γυχτὰ ἐπῆρεν ἀτο κ' ἐπῆεν σσ' ὀσπίτ.
Ἀλλομμίαν, σίτ ἐθῆκνεν ἀτο κά, ἐ-
λάγκησεν ἀπὸ πᾶν ἀσσὸ γομάρ εἶνας
βροθάκα καὶ ἐπῆεν ἐκάτσεν σοδ ὀκευ-
οτόλαπον κῆσ. Ἀτοῖν παλ, εἶδαν ἀτο,
νουνίζνε: «Ντὸ νὰ ἐν ἀοῦτο ἡ βροθά-
κα;» Ἀλλομμίαν ἐρχίνεσεν ἡ βροθάκα
νὰ συντχάιν, κὶ ἀτοῖν ἔλεσαν: «Ἀοῦ-
το ἡ βροθάκα κάτ ἐν ἔλα μὴ χάνομ'
ἀτεν», καὶ ἐράζναν ἐπότιζαν ἀτο,
καὶ εἶχαν ἀτο ἄμον παιδὶν, καὶ ἡ βρο-
θάκα πα ἔλεσεν ἀτς «ἀφέντη» καὶ
«μάννα». Ἀσσ' ἐκεῖνο τὴν ἡμέραν
κὶ ἂν ὁ γέρον ἐκαμνεν³ καὶ ἐπαίρνε
πόλικοι παράδες, καὶ οἱ μαῦρ, ἕναν ξά
εἶδανε φῶς κ' ἡμέραν⁴.

Ἐναν ἡμέραν εἶπεν ἡ βροθάκα τὸ
γέρον: «Ἀφέντη, ἄμε ψαλάφα σοδ
γιό σ τοῦ βασιλέα τὴ θεαγατέραν.»
Ἀτὸς πα ἐσάσκειν, εἶπεν: «Υἱέ μ, ὁ
βασιλέας καμμίαν δί μας τὸ κορίτσον
ἀτ;» — «Ἐκεῖνος θὰ δί μας ἀτεν,
εἶπεν: ἐσὺ ἄμε ψαλάφα ἔτεν καὶ ντ' ἐ-
χασες⁵;» Ἀτὸς πα, ντό νὰ φτάει; ἐ-
πῆρεν τὸ δρόμον, σίτ νουνίζ καὶ σίτ

πάει, καὶ ἐπῆεν σοῦ βασιλέα τὸ πα-
λάτ. Ἀλλομμίαν ἔφεραν ἀτον ἕναν σκα-
μνὶν, κ' ἐκάτσεν: ἔφεραν ἀτον ἀλλέ-
ναν, κ' ἐκάτσεν. Ὀλῶν ὕστερα, ἔφε-
ραν ἀτον τὸ συμπεθερσκάμ, ἐκάτσεν.
Εἶπεν ἀτον κὶ ὁ βασιλέας: «Πῶς;
ἐσὺ, ἐθαρρῶ, γιόν κ' εἶς, καὶ πῶς ψα-
λαφᾶς τὴ θεαγατέρα μ.» — «Ἐχῶ
εἶναν γιόν, εἶπεν ὁ γέρον, καὶ ἔστειλε
με νὰ ψαλαφῶ ἀτεν.» — «Ἐ κα-
λὸν, εἶπεν ὁ βασιλέας: θὰ λέγω σε ἕ-
ναν λόγον, κὶ ἂν ἐφτάς ἀτο, θὰ δίγω
σε τὴ θεαγατέρα μ: κὶ ἂν κ' ἐν, θὰ
κόφτω τὸ κιφάλ τσ: τρία ἡμέρες ὀιο-
ρίαν εἶς.» Ὁ μαῦρον ὁ γέρον ἐρχίνε-
σεν νὰ τρομάζ. «Ντό θὰ λές με;»
εἶπεν ἀτον. Εἶπεν ἀτον κὶ ὁ βασιλέ-
ας: «Θὰ φέρτς με ἕναν χαλκόν', ἔνταν
ἐρτάμε πιλεάβ, νὰ τρώει ὅλον τὸ
στράτεμμα μ καὶ νὰ χορτάζ.» Ὁ
μαῦρον ὁ γέρον ἐσάσκειν: ποῦ θὰ εὔ-
ρίκ ἀέκον χαλκόν; Ἄρ ἐζῆθεν, ἐσέγ-
κεν κά τὸ κιφάλ καὶ νουνίζ καὶ πάει.
Ἐπῆεν σσ' ὀσπίτ. Ἐκεῖνο τὴ νύχταν
κ' ἐπόρεσεν νὰ κοιμᾶται ἀσσὴ συλλό-
γισιν καὶ ἔκλαιεν. Ἐλέπει ἀτον ἡ
βροθάκα κὶ ὀρωτᾶ ἔτον: «Ντ' ἔπαθες,
ἀφέντη, καὶ κλαῖς;» — «Πῶς ντ' ἔ-
παθα; εἶπεν: ἐποῖκες με κ' ἐπῆγα ἐ-
ψαλάφεσα τοῦ βασιλέα τὴ θεαγατέ-
ραν, κὶ ἀτώρα θὰ κόφτ τὸ κιφάλι μ.»
— «Καὶ γιὰτί;» εἶπεν ἀτον. — «Κιὰρ
εἶπε με: Νὰ φέρτς με ἕναν χαλκόν, νὰ
τρώει ὅλον τὸ στράτεμμα μ καὶ νὰ

1. ῥ. τ. = στενοχωρημένοι, δυστυχεῖς. —
2. φρσ. τ. = διὰ μιᾶς, ἑξαφνα. — 3. εἰργά-
ζετο. — 4. φρσ. = εὐτυχίαν. — 5. τί ἔχα-
ρες; = τί σε μέλει;

1. λέβης.

χορτάζ, 'χι ἂν 'κ' ἔν, θὰ κόρτω τὸ κι-
φάλ τσ. Στὰ τρία ἡμέρες ἀπάν ἂν 'κὶ
φέρ' ἀτο 'κεῖ, θὰ κόρ τὸ κιφάλι μ. 'Ε-
γὼ ποῦ θὰ εὐρίκω αἶκον τρανὸν χαλ-
κόν; » Εἶπεν κ' ἡ βροθάκα. « Ἐγὼ πα
ἐθάρρεσα πῶς κάτ τσέτιν¹ λόγον εἶ-
πε σε. Σούκ² ἄμε ἐκεκά, ἀπ' ὅθεν ἐπῆ-
ρες με, καὶ πέ: "Αννα καὶ κὺρ "Αννα
καὶ τοῦ Βροθακίτσ ἡ μάννα, εἶπεν ὁ
Βροθακίτσ, ὅλων τὸ μικρὸν τὸ χαλ-
κὸν ἄς στείλ με· καὶ ἔπαρ φέρον ἀτο
ἀδᾶ. » Ἀτός πα σίμπιρνα ἐτκῶθεν ἐ-
πῆεν ἐκεκά καὶ εἶπεν· « "Αννα καὶ κὺρ
"Αννα καὶ τοῦ Βροθακίτσ ἡ μάννα,
εἶπεν ὁ Βροθακίτσ, ὅλων τὸ μικρὸν τὸ
χαλκὸν ἄς στείλ με. » Ἀλλομίαν, ντό
τερεῖς; ὀκίεται ἡ γῆ καὶ ἐβγαίν ἀπ' ἐ-
κεῖ κῆν ἕναν τρανὸν χαλκὸν μὲ σε-
ράντα λάβεα. Ἐφορτῶθεν ἀτο ὁ γέρον
καὶ νουνίζ· « Ἀοῦτο ἀτόσον τρανὸν ἔν
καὶ ντό λαφρόν ἔν! » Ἐκεῖνο ἐκράναν
ἀτο οἱ μαῖσσεσ καὶ ἔρτουν ἀτον³ λα-
φρόν. Ἀλλομίαν ἐπῆρεν ἀτο κ' ἐπῆεν
σ' ὀσπίτ. Εἶπεν ἀτον κῆ ὁ Βροθακίτσ·
« Ἄμε φέρον ἀτο τὸ βασιλέαν καὶ πέ
ἄς γομόνν' ἀτο νερόν καὶ ἄς βάλνε ἀ-
πέσ ἕναν βοῦραν πρίντσ⁴ » Ἀτός πα
ἐπῆρεν ἀτο κ' ἐπῆεν σὸ βασιλέαν καὶ
εἶπεν ἀτον καὶ ἐπρόσταξεν καὶ ἐγόμω-
σαν ἀτο νερόν καὶ ἔβαλαν ἕναν βοῦ-
ραν πρίντσ ἀπέσ· κῆ ἄλλομίαν, πρι-
χοῦ νὰ ἄφνε ἀφκά φωτίαν, ἔβρασεν τὸ
χαλκὸν καὶ ἐγομῶθεν πιλέαβ. Ἐπρό-

σταξεν ὁ βασιλέας καὶ ἔφκεν ὅλον
τ' ἀσκέρν ἀτ, κῆ ἀτὸ ξάν ἔτονε γομά-
τον. Ἀλλομίαν ἐκχύγαν ἐκεῖ ὅλον ἡ
πολιτεία, ὅλ οἱ φτωχοί, καὶ ἔτρωγαν
ἔτρωγαν καὶ καμμίαν 'κ' ἐτελεού-
τουν.

*Ἐσάσσεψεν ὁ βασιλέας πῶς γῦρεν ὁ
γέρον καὶ ἔφερεν ἀτον αἶκον χαλκόν.
Ἄμα ἔτονε φτωχὸς καὶ 'κ' ἐθέλνεν νὰ
δί ἀτον τῇ θεαγατέραν ἀτ, καὶ εἶπεν
ἀτον· « Θὰ λέγω σε ἕναν λόγον κῆ ἄλ-
λο· ποῖσον ἀτο, νὰ δίγω σε τῇ θεαγα-
τέρα μ, 'χι ἂν 'κ' ἔν, θὰ κόρτω τὸ κι-
φάλ τσ· τρία ἡμέρες ἕεις διορίαν. Θὰ
φέρτς με ἕναν χαλκόν, νὰ ἐχωρεῖ νὰ
κάθετα ὅλον τὸ στράτεμμα μ. » Ὁ
μαῦρον ὁ γέρον ἐπῆρεν τὸ ἐρόμον καὶ
πάει σσ' ὀσπίτ καὶ νουνίζ· ποῦ θὰ εὐ-
ρίκ ἀτόσον τρανὸν χαλκόν; Εἶδεν ἀ-
τον κῆ ὁ Βροθακίτσ καὶ ἐρώτεσεν ἀ-
τον· « Ντ' ἔπαθες ξαν καὶ νουνίεις; »
Ἀτός παλ εἶπεν· « Ἀἶκον κῆ αἶκον χα-
λκόν ἐφαλάφεσε με ὁ βασιλέας, καὶ σσὰ
τρία ἡμέρες ἀπάν, ἂν 'κὶ φέρ' ἀτο
'κεῖ¹, θὰ κόρ τὸ κιφάλι μ'. » Εἶπεν
κῆ ὁ Βροθακίτσ· « Ἐγὼ πα ἐθάρρεσα
κάτ τσέτιν πρᾶμμαν ἐφαλάφεσε σε
ἀτὸ ἀσσὸ πρῶτον κῆ ἄλλο κολαί¹ ἔν.
Ἄμε οὔμπαν καὶ κῆ ἐπῆρες με καὶ πέ:
"Αννα καὶ κὺρ "Αννα καὶ τοῦ Βροθα-
κίτσ ἡ μάννα, εἶπεν ὁ Βροθακίτσ, ὅ-
λων τὸ μικρὸν τὸ χαλκόν ἄς στείλ με. »
Ἀτός πα ἐπῆεν ἐκεκά καὶ εἶπεν· « Ἀν-
να καὶ κὺρ "Αννα καὶ τοῦ Βροθακίτσ

1. λ. τ. = δύσκολον. — 2. καὶ σ κ ο ὡ =
σῆκου. — 3. τοῦ ἤρχετο, τῷ ἐφαίνετο. —
4. βίξι.

1. ἐκεῖ = αὐτῷ.

ἡ μάννα, εἶπεν ὁ Βροθακίτσ, ὄλων τὸ μικρὸν τὸ χαλὶν ἃς στείλ με. » Ἀλλομίαν ἐσχίεν ἡ γῆ καὶ ἐξῆβεν ἀπ' ἐκεῖ κιᾶν ἕναν τρανὸν χαλὶν· ἐβγαῖνεν ἐβγαῖνεν κ' ἡ ἄκρα θε κ' ἔρτουν. Ἀλλομίαν, ἄσσοῦ ἐξῆβεν ὄλον, ἐτύλτσεν καὶ ἐφορτῶθεν ἄτο καὶ ἔφερεν ἄτο τὸ βασιλέαν. Ἀτός παλ ἐπρόσταξεν νὰ ἀπλώνν' ἄτο, καὶ ἐπλώσαν ἄτο καὶ ἐκάτσεν ὄλον τὸ στράτεμμαν ἄτ καὶ ἀκόμαν τ' ἡμφόν πα κ' ἐγομῶθεν.

Ἐσάσεψεν ξαν ὁ βασιλέας καὶ εἶπεν τὸ γέρον· « Ἀτώρα θὰ δίγω σε τῇ θεαγατέρα μ, ἅμα πρῶτα θὰ λέγω σε νὰ ᾿φτάς ἕναν λόγον κιᾶλλο. Ἄλλο κ' ἔν· ἀτὸ μοναχὸν ἐπέμνευ. » Εἶπεν κὶ ὁ γέρον· « Ντό θὰ λές με; » Ὁ βασιλέας παλ εἶπεν· « Ἀστ' ἐμὸν τὸ παλάτ οὓς τ' ἐσὸν τ' ὅσπιτ θὰ φυτεύς στὸ δρόμον ἄσσά δύο μερόδες δεντρά, καὶ ἄλλα θὰ ἔχνε τσιτσέκια, ἄλλα θὰ ἔχνε καρπὸν, καὶ ἄλλα γεγάμενα,¹ ἄλλα μάντσα.² Οὓς τὰ τρία ἡμέρες θὰ ᾿φτάς ἄτα, κὶ ἂν κ' ἔν, ἐπῆεν τὸ κιφάλ τσ. Ἄμον ντό ἔχσεν ἄτο ὁ μαῦρον ὁ γέρον, ἐχπαράεν.³ Πῶς θὰ προφτάν στα τρία ἡμέρες ἀπὲς νὰ ᾿φτάει αἶκα δεντρά! Ἐσέγκεν κὰ τὸ κιφάλν ἄτ καὶ πάει, σίτ' ἐκλαιεν. Ἐπῆεν στ' ὅσπιτ καὶ ὄλον τῇ νύχταν κ' ἐπόρεσεν νὰ κοιμᾶται καὶ ἐκλαιεν. Εἶπεν ἄτο καὶ τῇ γραῖαν καὶ ἐκλαιεν κ' ἐκεῖνε, ντό θὰ γίνεται; Ἀλλομίαν

ἐνόιτεν' ἄτς ὁ Βροθακίτσ πῶς κλαῖνε καὶ εἶπεν τὸ γέρον· « Ντ' ἔπαθες ξαν; » Εἶπεν κ' ἐκεῖνος· « Ἄλλο ντό θὰ ἐπαθάννα; εἶπεν· τὸ καὶ τὸ εἶπέ με ὁ βασιλέας, καὶ στα τρία ἡμέρες ἀπὸν θὰ κόψ τὸ κιφάλι μ, ἂν κ' ἐφτάγ' ἄτο. » — « Σοῦς, μὴ φοᾶσαι, εἶπεν ἄτον ὁ Βροθακίτσ· ἀτὸ ἄστ' ἄλλα κιᾶλλο κολάϊ ἔν. Ἄμε οὐμπαν καικά ἐπῆρες με καὶ πέ: Ἄννα καὶ κὺρ Ἄννα καὶ τοῦ Βροθακίτσ ἡ μάννα, εἶπεν ὁ βροθακίτσ, ὄλον τὸ μικρὸν τὸ κότ τὰ τσίρεα⁴ ἃς στείλ με. » Ὁ γέρον πα ἐσχῶθεν σύμπιρνα ἐπῆεν ἐκεκά καὶ εἶπεν· « Ἄννα καὶ κὺρ Ἄννα καὶ τοῦ Βροθακίτσ ἡ μάννα, εἶπεν ὁ Βροθακίτσ, ὄλον τὸ μικρὸν τὸ κότ τὰ τσίρεα ἃς στείλ με. » Ἀλλομίαν ἐσχίεν ἡ γῆ καὶ ἐξῆβεν ἀπ' ἐκεῖ κιᾶν ἕναν τρανὸν κότ τσίρεα· καὶ ἐφορτῶθεν ἄτο ὁ γέρον καὶ ἐπῆεν στ' ὅσπιτν ἄτ. Ἀλλομίαν εἶπεν ἄτον ὁ Βροθακίτσ· « Ἀπόψ ἀπὸν σὰ μεσάνυχτα ἔπαρ τὸ κότ καὶ πασλ⁵ ἄεψον καὶ σπεῖρον ἄτ' ἕναν τὸ μέρος τοῦ δρομί, ἄτ' ἐμέτερον τ' ὅσπιτ οὓς τοῦ βασιλέα τὸ παλάτ, κ' ἐπεκεῖ πασλ⁵ ἄεψον ἀπ' ἐκεῖ ἄστ' ἄλλο τὸ μέρος καὶ σπεῖρον οὓς στ' ἐμέτερον τ' ὅσπιτ· ἅμα ξάι μὴ γυρίεις καὶ τερεῖς ὀπίσ. » Ἀτός παλ ἐπασλ⁵ ἄεψεν καὶ ἔσπειρεν ἄστ' ἕναν τὸ μέρος τοῦ δρομί οὓς τοῦ βασιλέα τὸ παλάτ, κ' ἐπεκεῖ ἄτ' ἄλλο οὓς τ' ὅσπιτν ἄτ, κὶ ἄ-

1. ὠριμα. — 2. ἄωρα. — 3. ἀχπαρά-
ξω (ἐκσπαράττω) = ἐκπλήττω, ξεπάζω.

1. νοίζω = αἰσθάνομαι, καταλαμβάνω.
— 2. μῆλα καὶ ἀπὶδια κεκομμένα καὶ ἐξη-
ραμμένα εἰς φούρνον.

μον ντὸ ἐγλύτωσεν, εἶπεν ἄτον ὁ Βροθακίτσ. « Ἄρ ἁτώρα γύρτσον ὀπίσ καὶ τέρεν. » Ὅνταν ἐκλῶσταν ὁ γέρον καὶ τερεῖ, ἐσάσεψεν· σσὸ μίαν ἐγένταν κοτσά δειντρά ἄσσά δύο μερόες στὸ δρόμον. Τὸν πιρνὸν ὄνταν ἐγνέψεν ὁ βασιλέας, ἐνοιξεν τὸ πα-
ραθύρν ἅτ, καὶ ντό τερεῖ! ὁ δρόμος ἄστὸ παλάτν ἅτ εὗς τοῦ γέρου τ' ὀσπίτ ἐγομῶθεν ἄστὰ δύο μερόδες δειντρά λοῆς λοέν, μῆλα, ἀπίδεα, ντὸ 'κὶ θέλτς; καὶ τ' ἄλλα μὲ τσίτσέκια, τ' ἄλλα μὲ τὸν καρπὸν, τ' ἄλλα γε-
νάμενα καὶ τ' ἄλλα μάντςα.

(Ἔπεται συνέχεια)

I. II.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΝΝΑ ΚΑΙ ΕΥΔΟΞΙΑ

+ ἡ
ΑΙ ΔΥΟ ΕΞΑΔΕΛΦΑΙ (*)

Ἡ οἰκογένεια Ζαμοῖσκη εἶνε ἐκ τῶν εὐγενεστέρων καὶ τῶν πλουσιωτέρων τῆς Πολωνίας. Ὁ τελευταῖος τῶν Ζαμοῖσκων εἶχεν ἐπέκεινα τῶν δέκα χιλιάδων δούλων, καὶ ἡγαπᾶτο παρὰ πάντων. Ἐνυμφεύθη δὲ γυναῖκα ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ οἴκου τῶν Κζαρτιρισκιδῶν, ὡραιότατην καὶ εἰς ἄκρον ἀγαπῶσαν τὸν σύζυγόν της.

Ὀλίγον ὅμως διήρκεσεν ἡ εὐδαιμονία

(*) Τὴν ἀνωτέρω Πολωνικὴν ἱστορίαν διηγήθη ἡ περιγίπησης Λιχτενστάιν ἐν Βιέννῃ πρὸς τὸν Δουκά τοῦ Ῥισελιῶ, πρέσβυν τῆς Γαλλίας. Εὐρίσκεται δὲ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι αὐτοῦ.

τοῦ κόμητος Ζαμοῖσκη· διότι ἡ ἀγαπητὴ αὐτοῦ σύζυγος ἀπέθανε κατὰ τὸν τοκετόν.

Τὸ γεννηθὲν θυγάτριον ἐγαλακτοτρόφησε καὶ ἀνέθρεψεν ἡ γυνὴ ἑνὸς τῶν δούλων τοῦ κόμητος ἔχουσα μεθ' ἑαυτῆς καὶ τὸν νεογέννητον υἱόν της. Ἐδαπτίσθη δὲ τὸ κοράσιον καὶ ὠνομάσθη Ἄννα.

Τὰ δύο ταῦτα παιδία συνανετράφησαν. Ἀλλὰ καὶ τις ἐξαδέλφη τῆς Ἄννης, Εὐδοξία καλουμένη, ὀρφανὴ ἀπὸ τῆς ἐπιτα-
ετοῦς αὐτῆς ἡλικίας, ἐγένετο συγχρόνως σύντροφος αὐτῶν. Ὁ δὲ μικρὸς Ἰβάν τοιαύτην ἔδειξε κλίσιν πρὸς τὰ γράμματα, ὥστε ὁ κόμης ἐπέτρεψε νὰ διδάσκωσιν αὐτὸν οἱ αὐτοὶ τῆς θυγατρὸς του διδάσκαλοι, καὶ ἐξετασθέντα ἀπέστειλε πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν τοῦ εἰς Βίλναν, ὅπου καὶ διέτριψεν ἔτη τρία.

Ἐπανελθὼν ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν ὅλων τῶν κτημάτων τοῦ κόμητος. Ἦτο δὲ τόσῳ κατάλληλος εἰς τὸ διοικεῖν, εἶχε τὸ ἦθος τοσοῦτῳ εὐγενὲς καὶ τοσοῦτον ἐφρόνει τὰ τῶν ἀριστοκρατῶν, ὥστε, ἐπαίρομενος ἐπὶ τῷ τίτλῳ ἀδελφοῦ τῆς Ἄννης, δν ἐδίδον αὐτῷ, εἶχε λησμονήσει τὴν καταγωγὴν του, ὡς ἀποθανόντων μάλιστα τῶν γονέων του ἐνῷ ἦτο εἰσέτι νήπιον.

Ἠγάπα λοιπὸν καὶ τὴν Ἄνναν καὶ τὴν Εὐδοξίαν ὡς ἀδελφάς. Ἐὰν δὲ ποτε ἦσθάνετο προτίμησιν τινα πρὸς τὴν πρῶτην, ἀπέδιδε ταύτην εἰς τὴν σύμπτωσιν τοῦ ὅτι ἦτο ὁμογάλακτος.

Ὁ δὲ κόμης ἡγάπα τὸν Ἰβάν ὡς ἴδιον υἱόν, καὶ χαίρων διὰ τὰ προτερήματα καὶ τὰς ἀρετάς του, τὸν ἐπῆρει μετ' ἐλθούσας ὑπερηφάνειας.

Αἱ δύο ἑξαδέλφαι παρετήρησαν πρῶ-
ται ὅτι ἔτρεφον πρὸς τὸν Ἰβάν τὰ αὐτὰ
αἰσθήματα, τὰ ὅποια ἔχομεν καὶ πρὸς
τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν. Σημειωτέον δὲ ὅτι
οἱ χαρακτῆρές των ἦσαν ἀνόμοιοι· ἡ μὲν
Ἄννα ἦτο φαιδρά, ζωηρά καὶ δυσκόλως
ἀνείχετο τὴν ἀντίστασιν. Ὁ πατήρ
της καὶ ἄκων συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀνά-
πτυξιν τοῦ βιαίου χαρακτῆρός της διὰ
συγκαταβάσεως εἰς τὰς παιδικὰς της ὀ-
ρέξεις. Καὶ ἐπειδὴ πάντες οἱ περὶ αὐτὴν
ὑπετάσσοντο εἰς τὰ θελήματά της, καθὼς
καὶ ὁ Ἰβάν καὶ ἡ ἑξαδέλφη της ὅτε ἔ-
παιζον, συνείθισε νὰ θεωρῇ προσβολὴν
καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν.

Ἡ δὲ Εὐδοξία ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τοῦ κηδε-
μόνος της ὡς ἀληθινῆς αὐτοῦ θυγάτηρ καὶ ὡς
τοιαύτη ἀπήλαυε πατρικῆς φιλοφροσύνης.
Ἐνόησεν ὁμοῦ ἐξ ἀρχῆς ὅτι δὲν ἦτο κόρη
του. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο πλέον συνεσταλμένη
καὶ πλέον δειλὴ τῆς ἑξαδέλφης της, ἐγένε-
το προϊόντος τοῦ χρόνου μελαγχολικὴ.
Καὶ τοι ὠραιότερα τῆς Ἄννης, τὴν ἤρεσκέ
τις ὁμοῦ ὀλιγώτερον κατὰ πρῶτην ὄψιν·
ἀλλ' ἡ συνομιλία της ἔθελγε πολὺ πλέον.

Ὅσάκις ὁ Ἰβάν ἦτο εὐθυμος, ἀνεζήτει
μᾶλλον τὴν Ἄνναν· εἰ δέ ποτε συνέ-
βαινε νὰ ἦναι μελαγχολικός, ἡγάπα τὴν
συνομιλίαν τῆς Εὐδοξίας· ἀλλ' ἐπειδὴ
ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἄννης ἦτο
οἰκειότερος μετ' αὐτῆς, ἐσυμπέραινε τις
κατὰ πρῶτον ὅτι αὐτὴν ἡγάπα πλειό-
τερον.

Ἡ Εὐδοξία παρατηρήσασα τοῦτο ἐγέ-
νετο μελαγχολικωτέρα ἐπὶ τινες ἡμέ-
ρας· τοῦ δὲ Ἰβάν διπλασιάσαντος τότε
τὰς πρὸς αὐτὴν φιλοφροσύνας, ἐφάνη καὶ
ἡ Ἄννα ἦτον εὐθυμος. Ἀλλ' ἰδοὺ πάλιν
καὶ πρὸς αὐτὴν φιλοφρονέστερος ὁ

Ἰβάν. Καὶ [ὁμοῦ οὔτε ἡ μία οὔτε ἡ ἄλ-
λη ἐγίνωσκεν εἰσέτι ὀρθῶς ὅποιον ἦτο τὸ
εἶδος τῶν πρὸς τὸν νέον αἰσθημάτων αὐ-
τῆς. Ἀλλὰ καὶ ὁ κόμης Ζαρμότκης, εἰ-
ποτε ἠγθάνθη μικράν τινα ἀνησυχίαν
κατὰ τοῦτο, βλέπον τὴν ἀμερόληπτον καὶ
πρὸς τὰς δύο ἑξαδέλφας φιλίαν τοῦ νέου,
καθησύχαζε.

Τί δὲ ἐσκέπτετο ὁ κόμης περὶ τῆς ἀπο-
καστάσεως τῆς θυγατρὸς καὶ τῆς ἀνεψιᾶς
του, οὐδαίς ἐγίνωσκεν. Ἴσως ἀνέβαλλεν
εἰς ἄλλην ἐποχὴν τὴν περὶ τούτου φρον-
τίδα, ἐπειδὴ ἐλυπεῖτο πολὺ νὰ χωρισθῇ
ἀπ' αὐτῶν.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ἀνήγγειλεν ὅτι εἶχεν
ἀνάγκην νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ κτήματά του
καὶ τὰ τῆς Εὐδοξίας, καὶ ὅτι ἦτο ἡναγ-
κασμένος νὰ ἀναχωρήσῃ ἐπὶ τινας ἡ-
μέρας καὶ νὰ συμπαραλάβῃ καὶ τὸν Ἰβάν.
Ἀνεχώρησαν λοιπὸν, καὶ τὴν ὠρισμένην
ἡμέραν τῆς ἐπανόδου αἱ δύο ἑξαδέλφαι ἡ-
τοιμάσθησαν νὰ ὑποδεχθῶσι μετὰ τινος
ἐπισημότητος αὐτοῦς. Προσεκάλεσαν δὲ
καὶ τινες φίλους, οἵτινες, ἰστάμενοι εἰς
τὰ παράθυρα μετὰ τῆς Εὐδοξίας καὶ τῆς
Ἄννης, περιέμενον νὰ ἴδωσι μακράν τοὺς
ἐρχομένους. Τοὺς παρετήρησαν τέλος
πάντων περὶ τὸ ἐσπέρας σπεύδοντας νὰ
φθάσωσι πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, καὶ
διὰ τοῦτο προπορευομένους τῶν ἀκολου-
θῶν αὐτῶν.

Ὅλα σχεδὸν τὰ χωρία τῆς Πολωνίας
κεῖνται ἐπὶ κλιτύος βουνῶν, τῶν ὁποίων
οἱ πρόποδες βρέχονται ἀπὸ λίμνας· τού-
των δὲ τὰ ὕδατα συνέχονται ἀπὸ στενοῦς
φραγμοῦς, ὅπως, μεταβαίνοντα πρὸς τοὺς
παρακειμένους μύλους, κινήσωσιν αὐτούς.
Ἐπὶ τοιούτου λοιπὸν φραγμοῦ ἡ στενῆς
ὁδοῦ βαδίζοντες ὁ τε κόμης καὶ ὁ Ἰβάν

ἤρχοντο. Ἀνυπόμονος, ὡς πατὴρ ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ τὰ τέκνα του, ἔτρεχεν ὁ κόμης ἀπὸ ῥυτῆρος, ἐνῷ ἤρχετο πρὸς αὐτὸν βραδυπατοῦσα καὶ ἀπαθὴς ἀγέλη βοῶν. Αἰφνης εἰς τούτων ἐξαγριωθεὶς ἕνεκα τῆς ταχύτητος τῶν ἐφίππων, ὁρμᾷ κατὰ τοῦ κόμητος καὶ βυθίζει τὰ κέρατα εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ἵππου του· οὗτος δὲ κατακυλισθεὶς ἔπεσεν εἰς τὴν λίμνην μετὰ τοῦ ἀναβάτου. Ἀμέσως ὁ Ἰβάν καταπήδησε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ὕδωρ ἵνα σώσῃ τὸν εὐεργέτην του· ἀλλὰ τὸ ἐπιχείρημα ἦτο καὶ δύσκολον καὶ ἐπικίνδυνον· διότι ὁ κόμης, οὔτινος εἰς τῶν ποδῶν ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὸν ἀναβολέα, ἐσύρετο ἀπὸ τὸν ἵππον, ὅστις, εἰ καὶ τραυματίας καὶ αἱματόφυρτος, ἐκολύμβη ταχύτερον τοῦ Ἰβάν· οὗτος δὲ παρεμποδιζόμενος ἀπὸ τὸ θάρος τοῦ ἐνδύματός του, δὲν ἐπρόφθανε νὰ τὸν ἀρπάσῃ, καὶ τοι πολλάκις ἤγγιζεν αὐτόν. Τέλος πάντων μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας τὸν ἔφθασεν, ἔσυρε τὸν πόδα του ἀπὸ τὸν ἀναβολέα, καὶ τὸν ἐκράτει ἄνωθεν τοῦ ὕδατος, ἕως οὗ ἤλθε λέμβος καὶ τοὺς παρέλαθεν.

Εὐκόλον νὰ φαντασθῶμεν ὅποια τρομερὰ ἀνησυχία ἐπεκράτει εἰς τὸν οἶκον τοῦ κόμητος· δὲν ἠκούοντο εἰ μὴ κλαυθμοὶ, ὀδυρμοὶ καὶ οἰμωγαὶ ἀπελπισίας· ἡ Ἄννα λειποθυμήσασα ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐξαδέλφης τῆς, καὶ ἡμιθανεὶς σχεδὸν ἐφέρθησαν ἀμφοτέραι εἰς τοὺς κοιτώνδας των. Ὅτε δὲ ἀνένηψαν, ἔμαθον τὸ τρομερὸν δυστύχημα. Δις ὁ ἰατρός ἐφλεβοτόμησε τὸν κόμητα, καὶ ὁμως οὐδεμία ὑπῆρχεν ἐλπίς σωτηρίας· ἡ θεραπεία ἦτο ἀδύνατος καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς ἐσβέννυτο μετὰ ταχύτητος.

Οἱ προσελθόντες εἰς ὑποδοχὴν τοῦ κό-

μητος ἀνεχώρουν, ἵνα ἐτοιμασθῶσι διὰ τὴν κηδεῖαν του.

Μετά τινας ὥρας ὁ Ἰβάν καταβεβλημένος ἀπὸ τὸν πολὺν κόπον καὶ τὴν τὸσσην ὀδύνην, συνήνωσε τὰ δάκρυά του μετὰ τὰ δάκρυα τῶν δύο ἐξαδέλφων.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὁ κόμης ἀνέλαθεν ἐπὶ μικρὸν τὰς αἰσθήσεις του· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπλανήθησαν πανταχοῦ καὶ τὸ στόμα του ἐφέλλισε τὰ ὀνόματα τῆς Ἄννης, τῆς Εὐδοξίας καὶ τοῦ Ἰβάν· συγχρόνως σταλαγμοὶ ποτοῦ τινος ἐξωογήνησαν αὐτόν· τὸν ἀνεσήκωσαν λοιπὸν, εἰ καὶ μετὰ πολλῆς δυσκολίας. Λαβὼν τότε τὴν χεῖρα τοῦ Ἰβάν καὶ δείξας πρὸς αὐτὸν τὰς δύο ὀρφανὰς, α Ἰέ μου, εἶπε, σὺ μόνος μένεις τοῦ λοιποῦ προστάτης αὐτῶν. Ἀμέσως καὶ οἱ τρεῖς ἐγονυπέτησαν πρὸ τοῦ ψυχορραγοῦντος, ὅστις εὐλογήσας καὶ τοὺς τρεῖς, συνήνωσε τὰς χεῖρας τῆς Ἄννης καὶ τοῦ Ἰβάν καὶ παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Ἡ Ἄννα ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ πατρὸς τῆς καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας κατῴρθωσαν νὰ τὴν ἀποσπάσωσιν· ἀπειμάκρυναν δὲ καὶ αὐτὴν καὶ τὴν ἐξαδέλφην τῆς. Ἡ δὲ ὀδύνη των ἐγένετο σφοδρότερα, διότι, ὅπου καὶ ἂν ἐστρέφον τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔβλεπον τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια μόνον εἶχον προετοιμάσει διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ πατρὸς των. Μόνος ὁ Ἰβάν, παλαίων γενναίως πρὸς τὴν λύπην του, ἐξεπλήρωσε τὰ θλιβερὰ καθήκοντα τῆς τελευταίας ἐκείνης ὥρας.

Ἐπὶ ἓν ἔτος καὶ ἐπέκεινα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κόμητος αἱ δύο ἐξαδέλφαι ἔζηταν ὅλως μεμονωμέναι χωρὶς ποτε νὰ δεχθῶσιν οὐδεμίαν ἐπίσκεψιν.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν Ἰβάν, ἡ Ἄννα

ἦτο ἡ πλέον ἀξιολύπητος, πρὸς αὐτὴν ἐπεδαψίλευε τὰς παραμυθητικὰς περιποιήσεις του. Ἐνόμισεν ὅτι ταύτην ἡγάπα περισσότερον, ἡ δὲ Ἄννα ἐνόμισεν ὅτι αὐτὴν ἐπροτίμα ὁ Ἰβάν. Ἐρμηνεύσασα κατὰ τὴν καρδίαν της τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ πατρὸς της, ἐθεώρει ἑαυτὴν ὡς μνηστὴν τοῦ Ἰβάν, καὶ δὲν ἔκρυπτε πλέον τὴν πρὸς αὐτὸν κλίσιν της. Ἡ δὲ Εὐδοξία, ἀκελπισθεῖσα τοῦ νὰ ἐνωθῇ μετ' ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἡγάπα οὐχ' ἤττον της ἐξαδέλφης της, ἔκλαιεν ἐν σιωπῇ τὸν δυστυχῆ ἔρωτά της.

Ἀπροσδοκῆτως ἡ πολυχρόνιος θλίψις τῆς Εὐδοξίας διεσκεδάσθη, καὶ τὸ μειδίωμα ἐπανῆλθεν εἰς τὰ χεῖλη της. Αὐτῇ, ἥτις πρὸ ἐνὸς ἔτους καὶ ἐπέκεινα ἀπέφευγε τὸν Ἰβάν, εὐχαριστεῖτο σήμερον νὰ τὸν βλέπῃ συνεχῶς, καὶ διὰ μιᾶς ὅλη ἡ ἀρχαία αὐτῶν οἰκειότης ἀνεγεννήθη. Καὶ παρούσης μάλιστα τῆς Ἀννης προσήλονεν ἐπ' αὐτοῦ θλέμμα ἀγάπης, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο λέγον· «Ναί, ἡμπορῶ ἀκόμη νὰ γείνω εὐτυχής. » Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ αἰφνιδία αὕτη μεταβολὴ ἐφάνη παράδοξος εἰς τὴν Ἄνναν· ἀλλὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν ἤρχισε νὰ ζηλοτυπῇ.

Εἰς ἄκρον ὁμῶς φιλότιμος, ἔκρυπεν ἐπιμελῶς τὸ αἶσθημά της, καὶ μόνον εἰς πιστὴν ὑπηρέτιδα, τὴν καλουμένην Αἰκατερίναν, ἐξεμυστηρεύθη τὴν ὑπόψιν της, καὶ τὴν παρήγγειλε νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν διαγωγὴν τῆς ἐξαδέλφης της καὶ τοῦ Ἰβάν. Ἐμαθε δὲ ἐκεί τέλους ὅτι συνηνέκρυσεν εἰς σύνδεσμον τι μέρος τῆς κήπου περὶ τὴν αὐγὴν, πρὶν ἔτι εἶσθαι τις ἄλλος.

— Κυρία, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, σὲ προεβίβην.

— Πόθεν ἡ ἀπόδειξις;

— Ὁ Ἰβάν γονατίσας πρὸ τῆς Εὐδοξίας, ἐζήτηι συγχώρησιν· ἡ δὲ Εὐδοξία τὸν ἀνεσῆκωσε μὲ βλέμμα περιπαθὲς καὶ ἐφιλήθησαν.

Λυπηθεῖσα εἰς ἄκρον, διότι ἐπεβούλευον αὐτὴν οἱ δύο ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἡγάπα, ἀπεφάσισε νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀγνωμοσύνην καὶ τὴν ἐμβουλήν των.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΟΙΚΙΛΑ

* *

Ἡ θανατικὴ ποινὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρὸ πολλοῦ κατηργημένη ἐν Βελγίῳ, καθ' ὅσον εἰς πάντας ἀνεξαίρετως τοὺς εἰς αὐτὴν καταδικαζομένους ὁ βασιλεὺς ἀπονέμει χάριν, μεταβάλλων τὴν ποινὴν των. Τοῦτο δὲ συμβαίνει οὐχὶ διότι οἱ πολιτικοὶ τοῦ Βελγίου ἄνδρες εἰσὶν ἐναντίοι τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, ἀλλὰ διότι αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ὥμοσεν, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψῃ τοιαύτην τινὰ ἐκτέλεσιν. Ἰδοὺ δὲ διὰ τί.

Τῷ 1856 εἰς τῶν κατοίκων τῆς Γάνδης κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὡς αὐτουργὸς φοβεροῦ κακουργήματος. Ὁ συνήγορος αὐτοῦ δραμὼν εἰς Βρυξέλλας, παρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα Λεοπόλδον τὸν Α'. καὶ ἐξέθετο αὐτῷ τὴν ἱστορίαν τοῦ τε κακουργήματος καὶ τῆς δίκης. Πεποιθὼς ὅτι ὁ πελάτης αὐτοῦ ἦτο ἀθῶος, κατέδειξεν εἰς τὸν βασιλέα τὰ ἀσθενῆ σημεῖα τῆς κατηγορίας καὶ τὴν πλάνην, εἰς ἣν εἶχεν ὑποπέσει τὸ δικαστήριον. Ὁ δικηγόρος εἶχε φήμην τιμίου ἀνδρός, ὁ δὲ βασιλεὺς βλέπων αὐτὸν μετὰ τσαύτης

θερμότητος συνηγοροῦντα, ἐπείσθη ὅτι εἰ-
λικρινῶς ἐλάλει· λαβὼν δὲ τὸν κάλαμον,
ἡτοιμάζετο νὰ ὑπογράψῃ τὴν χάριν, ὅτε
εἰσῆλθεν ἡ βασίλισσα. Τὸ κακούργημα
ἐκεῖνο εἶχε προξενήσει φοβερὰν ἐντύπω-
σιν εἰς τὸ δημόσιον καὶ ἰδίως εἰς τὰς γυ-
ναῖκας. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐντυπώσεως
ταύτης ἡ βασίλισσα ἐλάλησε σφοδρότατα
κατὰ τοῦ καταδίκου καὶ παρεκάλεσε τὸν
βασιλέα νὰ μὴ παρεμβάλῃ πρόσκομμα εἰς
τὴν πορείαν τῆς δικαιοσύνης. Ὁ βασιλεὺς
ἐνέδωκεν εἰς τῆς συζύγου του τὰς πα-
ρακλήσεις καὶ ὁ κατάδικος ἐκατατομήθη.

Μετὰ πέντε ἔτη ἕτερον κακούργημα
διεπράχθη ἐν Γάνδη, οὔτινος ὁ αὐτουργὸς
συλληρθεὶς καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνα-
τον, ὡμολόγησεν ὅτι αὐτὸς εἶχε διαπράξει
καὶ τὸ πρὸ πενταετίας ἐν τῇ αὐτῇ πόλει
γενόμενον κακούργημα, διὰ τὸ ὅποιον εἶ-
χε καταδικασθῇ καὶ τιμωρηθῇ εἰς ἀθῶος.

Ἡ βασίλισσα τοῦτο μαθοῦσα ἔμεινεν
ἐμβρόντητος. οὐδέποτε δὲ ἐλησμόνησε τὸ
φοβερὸν ἐκεῖνο δικαστικὸν λάθος. Κατὰ
δὲ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς τῆς
προσκαλέσασθαι ἐν τῇ ἐπιθανατίῳ κλίνη τὸν
υἱὸν τῆς τῆτήσε παρ' αὐτοῦ ὅπως ὀρκι-
σθῇ, ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βασι-
λείας του οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκ-
τέλεσιν θανατικῆς ποινῆς.

Ὁ βασιλεὺς ὠρκίσθη καὶ ἐτήρησεν ἄ-
χρι τοῦδε θρησκευτικῶς τὸν ὅρκον του.

* * * (Ἑστία)

Εἰς τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν,
παρακληθεὶς ἐπιμόνως νὰ συντάξῃ ἐπι-
τύμβιον εἰς νεανίσκον ἀποθανόντα, καλού-
μενον Μόσχον, ἐποίησε τὸ ἑξῆς δίστιχον.
Ἐνταῦθα κεῖται Μόσχος, δοῦλος τοῦ Θεοῦ,
ὃν θάνατος οὐκ εἶχε γενέσθαι βούν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— Ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ ἡμέτερος
Νομάρχης Ἀζίζ πασᾶς πρὸ τινων ἡ-
μερῶν ἀπῆλθεν εἰς Ἀμισόν.

— Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ πρὸ
μεσημβρίας ἐπεσκέψατο ἡ Α. Σ. ὁ Μη-
τροπολίτης ἡμῶν κ. Γρηγόριος τὰ κεν-
τρικὰ σχολεῖα τῆς ἡμετέρας πόλεως.
Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἡ Α. Σ. συνο-
δευομένη ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν
σχολείων ἐλλ. κ. Κ. Ξανθοπούλου καὶ
τῶν διδασκάλων, οἵτινες σπεύσαντες
πρὸς προὔπαντησιν Αὐτῆς μετὰ
σεβασμοῦ ὑπεδέχθησαν Αὐτήν, εἰσῆλ-
θεν εἰς τὸ Διευθυντήριον καὶ ἀντήλ-
λαξε τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις· ἔπει-
τα, εἰσελθόντων τῶν διδασκάλων εἰς
τὰς παραδόσεις, ἡ Α. Σ. συνοδευομένη
ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ περιῆλθεν ἐπὶ δύο
ᾠρας τὰς διαφόρους τάξεις τοῦ τε Ἑλ-
ληνικοῦ Φροντιστηρίου καὶ τοῦ κεν-
τρικοῦ Παιδαγωγείου, ἀποτείνων πρὸς
τοὺς μαθητὰς ἐρωτήσεις καὶ συμβου-
λάς. Μετὰ δὲ ταῦτα μετέβη μετὰ
τοῦ κ. Διευθυντοῦ εἰς τὸ παρθεναγωγεῖ-
ον, ἔνθα ἡ Α. Σ. ὡσαύτως ἐπεθεώρησε
τὰς διαφόρους τάξεις.

— Εἰς αὐτὸ τὸ ἄνθος τῆς ἀνδρικῆς
ἡλικίας αὐτοῦ, τεσσαρακοντούτης πε-
ρίπου, ἀπεβίωσεν ἐξ ὕδρωπος ἡγε-
τῆς Ῥωσσίας ὁ καλὸς κάγαθος ἀπολίτης
ἡμῶν Ἰωάννης Π. Βλαστός. Ὁ μνηστὴρ
καρίτης παιδιόθεν φιλότιμος καὶ κόσμι-
ος, διεκρίθη μεταξὺ τῶν τελειῶν τῶν

τοῦ ἐνταῦθα Ἑλληνικοῦ Φροντιστηρίου· σπουδάσας δὲ κατόπιν καὶ τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ τὴν διπλογραφίαν, ἐχρημάτισεν ἐπὶ τινὰ χρόνον γραμματεὺς παρὰ τῷ μακαρίτῃ Παν. Πουλουλίδῃ καὶ μετὰ ταῦτα παρὰ τῷ κ. Βασ. Τερζοπούλῳ· κατόπιν δὲ ἀπελθὼν εἰς Νέαν Ῥωσσίαν, ἱδρυσεν ἐμπορικὸν κατάστημα. Φιλόστοργος δὲ καὶ φιλάδελφος εἰς ἄκρον, τὰς τέσσαρας μικροτέρας αὐτοῦ ἀδελφὰς πατρικῶς ἀποκατέστησε. Φιλόμουσος δὲ καὶ φιλόπατρις ὢν, εἷς τε τὴν παρὰ τοῦ ἀοιδίου εὐεργέτου τῶν ἡμετέρων σχολείων Ἰ. Κυριακῶφ σύνταξιν τῆς ὑπὲρ τῶν σχολείων διαθήκης αὐτοῦ συνετέλεσε μεγάλως, καὶ εἰς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἐνταῦθα Φιλεκπαιδευτικοῦ Συλλόγου, οὗτινος καὶ μέλος καὶ ἐπίτροπος ἦτο, μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας εἰργάζετο. Διεκρίνετο δὲ ὁ μακαρίτης Ἰ. Π. Βλαστός καὶ διὰ τὴν εὐπροσηγορίαν αὐτοῦ· ἔθεν καὶ ὑπὸ πλείστων ἡγαπᾶτο· διὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ εἰδησις τοῦ θανάτου αὐτοῦ πάντας τοὺς γνωρίσαντας αὐτὸν σφόδρα κατελύπησεν. Εὐχόμεθα ὑπομονὴν εἰς τοὺς οἰκείους αὐτοῦ.

ΠΑΡΕΡΓΑ

1. Αἵνιγμα.

Γεννῶμαι ἀπὸ ἐμφυχον
καὶ αὐτὸ ἔχω πατέρα.

Ἐξέρχομαι ἀπὸ χάσματα,
ἵππεύω στὸν ἀέρα,
Καὶ εἰς ὅπας εἰσέρχομαι,
ἀλλ' ὅμως δὲν ὀρῶμαι,
κ' ἐντὸς αὐτῶν τὴν ὑπαρξιν
λαμβάνω καὶ γεννῶμαι.
Δὲν μ' εὑρετε; στὴν ῥάχιν σας
νὰ πέσῃ ξύλο πρέπει,
γὰρ νὰ γεννᾷ καθένας σας·
ἐμὲ, καὶ ὅς μὴ με θλέπη.

2. Αἵνιγμα.

Ποῖον πρᾶγμα εἶν' ἐκεῖνο,
οἱ πτωχότατοι πού ῥίπτουν,
καὶ οἱ πλούσιοι φυλάττουν
καὶ ἐπάνω τους τὸ κρύπτουν;

3. Αἵνιγμα.

Ἄπ' ἐμπρὸς ἂν σὲ κτυπήσω,
κάτι τί θὰ συλλογᾷσαι,
καὶ ἂν κτυπήσω ἀπὸ πίσω,
παρευθὺς μὲ καταρᾷσαι·
καὶ διπρόσωπος γὰρ εἶσαι,
ἀπὸ ἔμπρὸς ἂν συλλογᾷσαι,
ἀπὸ πίσω καταρᾷσαι,
καὶ ἀπὸ ἔμπρὸς ἂν καταρᾷσαι,
ἀπὸ πίσω συλλογᾷσαι.

4. Λογοπαλινιον.

Ποῖος θεὸς τῶν ἀρχαίων ἐνεθυμεῖτο τὴν
μύτην του;

5. Γρίφος.

νῆσος νῆσος

Ι. ΙΙ.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 15 ᾠ τεύχει.

1. Πρόδος, Ῥόδος. — 2. Εὐθυμία. — 3.
Ἡ κύρη τοῦ ὀρθαλμοῦ. — 4. Σταυρὸς ὁ φύ-
λαξ πάσης τῆς οἰκουμένης. — 5. Συννεφώδης
καιρὸς. — 6. Περίανδρος ὁ Κορίνθιος.